

Elias Khoury
La cova del sol /
La cueva del sol

CLUB EDITOR /
ALFAGUARA

ADA CASTELLS

Palestina i Israel no descansen. La violència de la guerra ja s'hi ha fet quotidiana i només un atemptat més sagnant que els altres o, en el millor dels casos, un nou pas cap a la normalitat són notícies dignes d'aparèixer a les pàgines d'*Internacional*. La decisió de la Unesco de reconèixer Palestina com a membre de ple dret i les reaccions contràries per part dels Estats Units i Israel han tornat a situar aquest conflicte en el focus d'atenció. La novetat ens serveix d'excusa per recomanar *La cova del sol*, d'Elias Khoury.

El narrador de la novel·la fa companyia a un amic que està en coma a l'hospital Galilea. Amb la convicció que hi ha esperança que es revifi, li va explicant la història de la seva vida, que és la història d'un poble expulsat de les seves terres, però que sobretot és una història d'amor.

La cova del sol no és un indret per amagar armes de la Gihad ni un cau d'espies del Mossad, sinó que és el lloc amagat de Palestina on un combatent exiliat al Líban es troba amb la seva esposa. S'hi juga la pell, però sempre torna a aquest niu, amb tossuderia.

La vida que anem desgranant al llarg de gairebé 700 pàgines és la d'un noi que s'apunta a la Sagrada Gihad, que passa a combatre a les brigades del Moviment Nacionalista Àrab i que acaba de comandant que controla el Líban en el si del moviment Al-Fatah, però també coneixerem la lluita de l'única llevadora que hi ha al camp de refugi-

La ficció o la vida La Unesco reconeix l'Estat palestí com a membre de ple dret i de nou és pren foc a la metxa

Records de Palestina

ats i la derrota d'una mare a qui no permeten creuar la frontera per salvar el seu fill malalt i la imprudència dels nens que juguen prop dels filats que els separen del nou assentament que acollirà colons del Iemen. Tot això, l'autor libanès, que també és sociòleg, ho ha extret de parlar durant anys amb refugiats palestins.

Amb una estructura de calidoscopi, que pot recordar *Les mil i una nits*, anem topant amb aquestes vides a través del relat oral de l'amic, un relat més narrat que descriptiu perquè tal com diu el mateix Khoury a través de la veu del personatge: "No puc sofrir les descripcions, ja em feien fàstic a l'escola, quan el mestre ens feia fer redaccions on havíem de descriure, què sé jo... un dia de pluja". I és que, a la manera de *Cinco horas con Mario*, de Delibes, o, més aviat, d'*Hable con ella*, d'Almodovar, el llibre juga amb el poder de l'oralitat, alhora que permet una reflexió sobre la Història i el seu pes. Tal com va dir Khoury quan va venir a Barcelona: "No pots viure només de la memòria perquè la vida, al cap i a la fi, és com organitzes l'oblit".

En una escena carregada de poesia, l'heroi de la novel·la deixa anar una sentència: "Hem de ser nosaltres, que ens mengem la pàtria, no pas la pàtria que se'ns mengi a nosaltres". En una terra carregada de símbols i llegats, recordar que el que realment importa és la gent que hi viu encara és necessari. Aquest llibre afortunadament, ho fa. |

Juan Benet

Variaciones sobre un tema romántico

LUMEN
144 PÀGINES
20 EUROS

Ensayos de incertidumbre

LUMEN
526 PÀGINES
27 EUROS

Carmen M. Gaité

Juan Benet
Correspondencia

GALAXIA
GUTENBERG /
CÍRCULO
DE LECTORES
240 PÀGINES
20 EUROS

Recuperació La correspondència creuada entre Juan Benet i Martín Gaité veu la llum coincidint amb la reedició dels millors assajos de l'autor

Les fugaces impressions de la incertesa

ADOLFO SOTELO VÁZQUEZ

Alternar el *récit fictionnel* amb el *récit factuel* és una constant dels grans escriptors moderns. Pels viarans de la crítica o pels senders de l'assaig emocional o intel·ligentment interessat, són molts els escriptors que l'han practicat: de Flaubert a Camus, de James a Calvino, de Clarín a Vargas Llosa. Juan Benet (1927-1993), al marge d'alguna temptativa literària inicial, es va obrir pas en les lletres espanyoles amb un llibre de relats, *Nunca llegarás a nada* (1961), i amb una novel·la excepcional, *Volverás a Región* (1967). En l'interval, a més de publicar la traducció d'*A este lado del paraíso* de Scott Fitzgerald, va escriure un esplèndid -ara canònic- llibre d'assajos, *La inspiración y el estilo* (1965). Al

mateix temps que posava al dia una llengua literària, analitzava el dilema estètic i poètica que contextualitzava la seva etapa inicial: el *grand style* davant el costumisme, el gust, l'estil i el compromís i la literatura d'informació. Sabia -així ho va expressar en un col·loqui de 1975- que "la cultura o es critica permanentment i surt airosa de la prova o és millor deixar-la de banda".

Variacions musicals

Amb bon criteri la prestigiosa col·lecció *Palabra en el tiempo* ha posat en circulació un volum d'assajos i cinc narracions que s'organitzen com si fossin variacions musicals: respectivament, *Ensayos de incertidumbre* i *Variaciones sobre un tema romántico*, mostrari

Pensament Segons Marramao, l'estudi del temps present requereix apassionament i compromís, sense que l'anàlisi eviti els judicis crítics

Universalisme postcolonial

DANIEL GAMPER

Sense entusiasme la filosofia es burocratitza, s'assimila a la ciència, es torna àrida i s'allunya del món. Per filosofar cal una mirada inquieta i apassionada com la de Giacomo Marramao (Catanzaro, 1946), professor de la Universitat degli Studi Roma Tre i un dels filòsofs italians contemporanis amb més projecció internacional. De formació intel·lectual preponderantment frankfurtiana, on va estudiar a començaments dels 70, Marramao és un filòsof que es posa al servei de la cosa, de l'assumpte de la filosofia. Això, i no la subjectivitat del pensador, és el que ha d'ocupar el primer pla.

Qui vulgui fer amb èxit l'estudi del present, s'ha d'apassionar, això és, comprometre's amb el seu temps, sense que això impliqui un afany de congraciarse amb el que està establert a costa del que sigui. Aquesta és la tensió bàsica de la tradició de pensament en què se situa aquest autor, a saber, la de presentar les estratègies de legitimació de la modernitat, comprendre-les i reconstruir-les, però incloent en aquest mateix discurs les injustícies, els oblitats, les mentides i les estratègies de poder que, sota el nom de negativitat, són també part constituent de qualsevol narrativa de progrés.

Quan ens apropem al present amb esperit filosòfic, se'ns adver-

Després de la decisió de la Unesco, Israel ha començat a construir a Jerusalem

EFE